

Vores samfundsfagslærer, Birger, spiddede os med sine isblå øjne og spurgte, hvornår vi mente, at livet begynder. "Måske omkring de 20?" hørte jeg Elina mumle. Så klaskede Birger håndfladerne i katederet og råbte.

"I befrugtningsøjeblikket!"

Isak og Erwin fik et chok, og jeg er ret sikker på, at Mireille skreg. Jeg ved, hvad jeg ville have svaret. Mit liv begyndte, da jeg hørte David Dovrâks plade *Støvregn* første gang, og det var præcis elleve år, ni måneder og tyve dage efter befrugtningsøjeblikket. Det var der, jeg indså, at alt, hvad jeg havde oplevet indtil da, var om ikke meningsløst, så i hvert fald uægte. At kærlighed var som at *Vade i lava* og indimellem nå frem til en strand. At livet skal gøre ondt, og at kærlighed skal såre som en nyhvæsset kniv. Eller kilde som dun. Og Davids stemme knækkede på det helt rigtige sted og fik mit hjerte til at springe et slag over.

Dystre sjæle og dagligt brød

Fra Støvregn

Min kusine Hedy står i døråbningen ind til mit værelse.

”Fy for helvede. Det der er sygt.” Det er selvfølgelig ikke første gang, hun er her, men hendes kritiske ryst på hovedet er en del af den faste rutine, når hun og faster Milla spiser hjemme hos os. Det er mine Dovrâk-ting, der er problemet.

”Shit, er det lamineret?” Hun lader fingrene glide hen over en kollage med billeder af David Dovrâks ansigt.

Jeg nikker og synker ned på sengen.

”Jeg troede ikke, du lyttede til ham længere.”

”Nå.” Jeg ved, hvad hun hentyder til. At jeg holdt op med at lytte til David, da Elina og jeg blev uvenner i sommer. Men hun forstår ikke, at billederne af David handler om noget andet. De minder mig om dengang, alt var normalt. Dengang Elina og jeg var venner, og jeg var lykkeligt ulykkeligt forelsket i Vin-

cent fra parallelklassen og den slags. Desuden lytter jeg til David en gang imellem, men det skal Hedy ikke blande sig i.

”Og det her alter.” Hedy kigger på appelsinkassen af træ, som står på et lille bord. En lyskæde er tapet på indersiden, som er dækket af et krøllet A4-print af billetten til Davids *Drivtømmer*-turné.

”Det er ikke et alter,” svarer jeg irriteret. Hedy sætter sig på hug og trykker på kontakten, så de gennemsigtige guldsmede i plastik begynder at lyse. Hun peger på en grålig klump i det ene hjørne.

”Et gammelt stykke tyggegummi?” Hun tager klumpen op og studerer den med en rynke på næsen. ”Med en ølkapsel trykket ind i klumpen.”

”Det lå på scenen efter koncerten. Kapslen *kan* godt være fra Davids flaske,” svarer jeg træt.

Hun vender og drejer klumpen. ”Men du er ikke sikker?” Hedy hæver det ene øjenbryn. ”Du kan lige så godt have tilbudt et helt andet menneskes gamle tyggegummi.”

”Jeg har ikke tilbudt det,” svarer jeg og sukker.

Hun sætter sig på stolen ved mit skrivebord. ”Du burde få dig en hobby.”

Virkelig? Hedys hobby er mord. Hun læser om mord, lytter til podcasts og ser serier om mord. Bevisførelse, alibi og modus operandi er ord, som Hedy

kan få ind i en hvilken som helst samtale. Hun er to år ældre end mig og går i niende på en anden skole, men vi ses tit. Ikke fordi vi har lyst, men fordi Hedys mor er min fars storesøster. Hedy er opkaldt efter en filmstjerne, som tydeligvis også var en genial opfinder.

”Det her er som et mexicansk gravkammer,” siger hun og ser sig omkring. ”Día de los muertos. Den dag, de har fest for deres afdøde slægtninge.”

”Måske trives jeg bare i gravkamre.”

Jeg kan godt få den tanke, at Hedy og jeg ikke har noget til fælles. Med undtagelse af farfar, og han er død. Hun ser på mig. ”Hvad?” siger jeg.

”Hvorfor ser du så skidedeprimeret ud? Hvis du har det godt.”

”Det ved jeg ikke.” Jeg trækker på skuldrene.

”Du ser sådan her ud.” Hedy lader hagen falde, så munden med de blåmalede læber står åben. Så stirrer hun på mig igen. Hendes hud er pudret hvid, og øjenlågene er mørklilla. Jeg fatter ikke, at hun orker at sminke sig hver dag. Du er heller ikke selv særlig sjov, tænker jeg, men siger det ikke højt. Hedy og faster Milla spiser hos os mindst en gang om ugen. I dag for eksempel. Faster Milla sætter sig ved bordet. Hun presser læberne sammen, som Hedy plejer at gøre, og ser på far.

”Men hun er altså flyttet hertil?”